

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců JUDr. Jitky Hroudové a Mgr. Marka Bedřicha v právní věci

žalobce: J. N.
bytem X

proti
žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**
sídlem Praha 2, Na Poříčním právu 1/376

o žalobě proti nečinnosti žalovaného správního orgánu

takto:

- I. Rozšíření žaloby o návrh žalobce na přezkoumání rozhodnutí ministryně práce a sociálních věcí ze dne 14.3.2018, č.j. MPSV-2017/208211-513/2, se nepřipouští.
- II. Žaloba se zamítá.
- III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhá ochrany proti nečinnosti žalovaného správního orgánu v řízení o obnově řízení a uvádí, že dne 20.11.2017 podal podnět o nahlédnutí do dvou spisů se žádostí o informaci, kde se oba spisy nacházejí, a projevil zájem o nahlédnutí do spisů. Nahlédnutí mu nebylo umožněno, ačkoli podal

Shodu s prvopisem potvrzuje M. D.

několik urgencí, a dne 19.3.2018 obdržel rozhodnutí ze dne 5.3.2018, kde ministerstvo označilo za nedůvodný podnět s tím, že žalobce nepožadoval explicitně o nahlédnutí do spisové dokumentace, a bylo mu sděleno, že dokumentace byla údajně plně k dispozici k nahlédnutí u tohoto správního orgánu. Z toho ale není patrné, kde se spis nachází nebo kdy bude spisová dokumentace k dispozici.

2. Dále žalobce uvedl, že dne 18.3.2015 požádal Úřad práce ČR – pobočku Dobříš o nahlédnutí do spisu a při nahlížení do spisu požádal referentku o kopii dokumentu „Základní poučení uchazeče o zaměstnání“, což mu referentka odmítla poskytnout s tím, že žádal pouze o nahlédnutí do spisu. Referentka nepostupovala dle ust. § 38 odst. 4 a 5 správního řádu, proto žalobce dne 17.7.2017 požádal ministerstvo o doručení usnesení, které mu dosud doručeno nebylo.
3. V obou výše uvedených případech podal žalobce stížnost dle § 175 správního řádu, kterou Úřad ignoruje.
4. Žalobce dále uvádí, že v rámci téhož správního řízení byla dne 28.6.2017 podána žádost o obnovu řízení. Úřad tento podnět posoudil a rozhodl, že se jedná pouze o vyjádření k údajně předchozí žádosti o obnovu, a žádostí se nezabýval. Žalobce ale zdůrazňuje, že žádost ze dne 28.6.2017 nemá důkazně s předchozí žádostí nic společného. Následně podal žalobce několik urgencí, které však Úřad zcela ignoroval a o věci nerozhodl.
5. Žalobce se domáhal toho, aby soud uložil žalovanému
 - 1/ poskytnout žalobci bez zbytečných průtahů veškerou potřebnou součinnost a umožnit mu nahlédnutí do spisu a pořízení kopií požadovaných dokumentů;
 - 2/ doručit účastníkovi bez zbytečných průtahů usnesení o odepření pořízení kopie ze spisu dne 18.3.2015;
 - 3/ rozhodnout bez zbytečných průtahů o žádosti o obnovu řízení ze dne 28.6.2017;
 - 4/ sdělit účastníkovi, jak podněty podle § 175 správního řízení vyřídil;
 - 5/ sdělit žalobci přijatá opatření podle § 80 s odkazem na § 42 správního řádu a úkonech z moci úřední v souvislosti s výše uvedenou nečinností.
6. Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Pokud jde o nahlédnutí do spisové dokumentace, resp. vydání usnesení o odepření práva k nahlédnutí do spisu, zdůraznil, že se nejedná o domáhání se rozhodnutí ve věci, proto žalobce není k podání žaloby v tomto rozsahu vůbec aktivně legitimován. K věci uvedl, že skutečně obdržel dne 29.11.2017 rozsáhlé podání žalobce, kterým bylo napadáno již pravomocné rozhodnutí č.j. MPSV-2017/104178-513/1, v jehož úplném závěru byl žalobcem vznesen dotaz, kdy může nahlédnout do spisové dokumentace. Tento dotaz byl přehlédnut, a proto na něj skutečně nebylo reagováno. Toto administrativní pochybení však, jak je patrné z odůvodnění rozhodnutí ze dne 5.3.2018, č.j. MPSV-2017/208228-421/2, již bylo napraveno, když žalobce byl informován, že spisová dokumentace je k dispozici k nahlédnutí v sídle žalovaného. K další části uvedl, že dne 18.3.2015 žalobce písemně požádal o nahlédnutí do spisové dokumentace k dříve podané stížnosti ze dne 6.3.2015. Tato stížnost ze dne 6.3.2015 byla vyřízena přípisem žalovaného ze dne 30.3.2015 a byla shledána důvodnou. Na stížnost reagoval úřad práce přípisem ze dne 30.3.2015 a informoval žalobce, že se spis nenachází na pracovišti kontaktního pracoviště, ale na adrese krajské pobočky Úřadu práce ČR v Příbrami, kde do něj může nahlédnout. Proto nebyl

Shodu s prvopisem potvrzuje M. D.

dán důvod k vydání usnesení dle § 38 odst. 5 správního řádu o odepření nahlédnutí do spisu, neboť úřad práce žalobci v nahlédnutí nijak nebránil. V tomto ohledu má žalovaný za to, že žalobce nejenže není k podání žaloby aktivně legitimován, ale daná námitka je věcně nedůvodná.

7. Za nedůvodnou považuje žalovaný i námitku spočívající v údajném nevydání rozhodnutí o žádosti o obnovu řízení ze dne 28.6.2017, která byla žalovanému doručena dne 3.7.2017. Připustil, že probíhalo řízení o žádosti o obnovu řízení, kterou žalovaný obdržel dne 22.5.2017, a zdůraznil, že oběma žádostmi žalobce požadoval obnovit totožné řízení, přičemž i jím tvrzený důvod obnovy, tedy zdravotní důvody, které vedly ke zhoršení paměti a následnému zapomenutí se dostavit ve stanoveném termínu, byl obdobný. Proto žalovaný tuto žádost posoudil nikoli jako novou žádost, ale jako vyjádření ve věci. Závěrem pak žalovaný zdůraznil, že důvodem opakovaných žádostí o obnovu řízení má být zdravotní stav žalobce v době původního řízení, který byl údajně diagnostikován až následně, přičemž žalobce odmítá jím tvrzený důvod obnovy žalovanému v rámci správního řízení doložit. Jelikož žalobce přes výzvy žalovaného záznamy o tvrzeném zdravotním stavu dosud nedoložil, nebylo ani možno jeho podání vyhovět. Žalobce již podal přes 70 podání, proto žalovaný odmítá, že by se stížnostmi žalobce nezabýval, když na ně reagovala jak současná, tak předchozí ministryně práce a sociálních věcí v dopisech ze 7.11.2017 a 15.1.2018, přičemž byly pokaždé shledány nedůvodnými.
8. V době, kdy již bylo nařízeno jednání u soudu na 9.4.2019, zaslal žalobce soudu dne 4.2.2019 další podání, kterým doplnil návrh rozsudku k podané žalobě, a v tomto doplnění žádal, aby soud Ministerstvu práce a sociálních věcí uložil: 1/ zrušit rozhodnutí ze dne 5.3.2018, č.j. MPSV-2017/208229-421/2; 2/ zrušit rozhodnutí ze dne 10.1.2019, č.j. MPSV-2018/66072-513/1 – rozhodnutí ministryně; 3/ zrušit rozhodnutí ze dne 4.8.2017, č.j. MPSV-2017/110410-421. Vzhledem k tomu, že již ve věci bylo nařízeno jednání, soud žalobu proti těmto rozhodnutím vyloučil k samostatnému projednání a rozhodnutí, a to usnesením ze dne 9.4.2019, které nabylo právní moci dne 12.4.2019.
9. U jednání soudu dne 9.4.2019 se žalobce vyjádřil k jednotlivým žalobním bodům a zdůraznil, že pokud nahlížel do spisu a domáhal se kopie, bylo to u úřadu práce a nikoliv u žalovaného. Žalovaný setrval na svých dosavadních stanoviscích a navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
10. Ze správního spisu předloženého žalovaným správním orgánem soud zjistil, že žalobce byl na základě jeho písemné žádosti o zprostředkování zaměstnání ze dne 4.9.2012 zařazen do evidence uchazečů o zaměstnání. Dne 20.10.2014 byl žalobci stanoven termín k dostavení se na úřad práce na 15.12.2014, což osvědčil svým podpisem v záznamu o jednání s uchazečem. Dne 15.12.2014 se ale k jednání na úřad práce nedostavil; přišel až 31.12.2014. Dne 12.1.2015 bylo zahájeno správní řízení ve věci vyřazení žalobce z evidence uchazečů o zaměstnání pro maření součinnosti s úřadem práce, kterého se žalobce dopustil tím, že se bez vážného důvodu nedostavil ve stanoveném termínu dne 15.12.2014 na úřad práce. Současně se zahájením správního řízení byl žalobce poučen o právech a povinnostech účastníka správního řízení. Dne 19.1.2015 se žalobce dostavil na úřad práce, předložil své písemné vyjádření k věci a uvedl, že se v termínu 15.12. nedostavil, neboť na něj bohužel zapomněl, za což se omlouvá. Připomněl, že za dva a půl roku, kdy je evidován, se mu to dosud nepříhodilo.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. D.

11. Dne 22.1.2015 vydal úřad práce rozhodnutí č.j. PBC-146/2015-M, kterým žalobce vyřadil od 15.12.2014 z evidence uchazečů o zaměstnání pro maření součinnosti s úřadem práce bez vážného důvodu. Žalovaný rozhodnutím ze dne 13.3.2015, č.j. 2015/9330-421/1, zamítl odvolání žalobce a rozhodnutí úřadu práce potvrdil. Uvedl, že důvod „opomenutí“ nelze zohlednit jako vážný důvod dle ust. § 5 písm. c/ zákona o zaměstnanosti, a potvrdil závěr prvostupňového orgánu o maření součinnosti s úřadem práce ze strany žalobce.
12. Dne 19.10.2015 obdržel žalovaný prostřednictvím úřadu práce první žádost o obnovu řízení. Jako důvod obnovy žalobce uvedl, že na základě lékařských vyšetření u něj byl zjištěn nález, který s vyšším stupněm pravděpodobnosti může souviset s řadou doprovodných pocitů, mezi něž patří i zhoršování paměti a výpadky paměti, se kterými má problém v osobním životě, k čemuž dodal, že se v současné době podrobuje v tomto směru několika dalším vyšetřením. Je tudíž toho názoru, že jeho zdravotní stav měl přímou souvislost s jeho nedostavením se na úřad práce ve stanoveném termínu dne 15.12.2014. Uvedl, že v souvislosti s touto žádostí bude zřejmě zkoumán jeho zdravotní stav, proto jen upozorňuje, že se jedná o lékařské tajemství, které ochotně předá v písemné formě pověřenému lékaři, který bude odpovědný za nakládání s dokumenty a kterému rovněž předá i zprávy z vyšetření, která nyní probíhají. V závěru podané žádosti o obnovu řízení žalobce upozornil, že pokud se jeho případem nebude správní orgán zabývat v zákonných lhůtách, bude tuto záležitost řešit v občanskoprávním řízení. Po přezkoumání podané žádosti žalovaný neshledal důvody pro obnovu řízení a rozhodnutím ze dne 3.12.2015, č.j. 2015/62329-421/1, žádost o obnovu zamítl. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce rozklad, který byl následně zamítnut rozhodnutím ministryně práce a sociálních věcí ze dne 26.2.2016, č.j. 2015/74214-51/2, a původní rozhodnutí žalovaného bylo potvrzeno.
13. Dne 2.3.2017 podal žalobce další žádost o obnovu řízení, a to proti rozhodnutím z 22.1.2015, 3.12.2015 a 26.2.2016. Uvedl, že o obnovu řízení žádá na základě psychiatrické zprávy z vyšetření a stanovené diagnózy ze dne 31.2.2016, průběžné lékařské zprávy neurologické ambulance oblastní nemocnice z periodických vyšetření a stanovené diagnózy ze dne 20.1.2017. Žalovaný opět neshledal žádost na obnovu řízení důvodnou a rozhodnutím ze dne 3.5.2017, č.j. MSPV-2017/49605-421/1 ji zamítl, neboť žalobce přes výzvu žalovaného jím tvrzený důvod obnovy předmětného správního řízení nedoložil a žalovaný nebyl oprávněn si příslušné důkazy obstarat sám. Proti rozhodnutí podal žalobce rozklad, který zamítla ministryně práce a sociálních věcí rozhodnutím ze dne 26.10.2017, č.j. MPSV-2017/104178-513/1, a prvostupňové rozhodnutí potvrdila.
14. Dne 22.5.2017 zaslal žalobce v pořadí třetí žádost o obnovu řízení, kterou se domáhal obnovy řízení, které skončilo rozhodnutím ze dne 22.1.2015, ze dne 3.12.2015 a dílem proti rozhodnutí č.j. MPSV-2017/49605-421/1 ze dne 3.5.2017. V průběhu tohoto řízení dne 3.7.2017 žalovaný obdržel další podání žalobce, ve kterém žalobce uvedl, že žádá počtvrté o obnovu řízení podle ust. § 10 odst. 1 písm. a/ a odst. 2 správního řádu ve věci vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání. Žalovaný posoudil toto podání jako vyjádření žalobce v rámci probíhajícího správního řízení ve věci žádosti o obnovu řízení ze dne 22.5.2017. Následně žalovaný neshledal třetí žádost o obnovu řízení důvodnou a rozhodnutím ze dne 4.8.2017, č.j. MPSV-2017/110410-421, ji zamítl. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 6.9.2017 a následně žalobce podal proti tomuto rozhodnutí opožděný rozklad.

15. Dne 10.10.2017 žalobce požádal znovu o obnovu řízení a dne 27.10.2017 žalovaný obdržel podání, ve kterém žalobce uvádí, že by předmětné řízení mělo být obnoveno, že lékařské zprávy předá pověřenému lékaři nebo odpovědné osobě. Toto podání bylo posouzeno jako stížnost na postup příslušných oprávněných úředních osob a vypořádáno bylo dopisem ministryně ze dne 7.11.2017, č.j. MPSV-2017/2017215-42/1.
16. Ve dnech 13.11., 12.12. a 29.12.2017 obdržel žalovaný další obsáhlá podání žalobce, ve kterých si žalobce stěžuje na postup žalovaného ve věcech jeho žádostí o povolení obnovy řízení. I tato podání byla vyhodnocena jako stížnost a vypořádána samostatně dopisem ministryně ze dne 15.1.2018, č.j. MPSV-2017/234270-421/1, když vyjma skutečnosti, že došlo k porušení lhůty pro vydání rozhodnutí, byla stížnost shledána nedůvodnou.
17. Následně žalobce požádal znovu o obnovu řízení. Dne 7.2.2018 obdržel žalovaný několik písemných podání, ve kterých žalobce opět napadá postup žalovaného při vyřizování správních řízení a jím podaných podání a opětovně namítá, že je mu bráněno v uplatnění práva dle § 38 odst. 1 správního řádu, tj. nahlédnout do spisu.
18. Rozhodnutím ze dne 5.3.2018 žalovaný žádost o obnovu řízení zamítl. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 3.4.2018 včasný rozklad, o kterém rozhodla ministryně rozhodnutím ze dne 10.1.2019, č.j. MPSV-2018/66072-513/1.
19. Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 9.4.2019, č.j. 11 A 95/2018 – 52 žalobci ve dvou žalobních návrzích vyhověl a uložil žalovanému jednak „rozhodnout o žádosti žalobce o obnovu řízení ze dne 28. 6. 2017 ve lhůtě třiceti dnů od právní moci rozsudku“, a dále „umožnit žalobci nahlédnutí do spisu a pořízení kopií požadovaných dokumentů ve věcech týkajících se žalobce, a to ve lhůtě šedesáti dnů od právní moci tohoto rozsudku“. Zbývající návrhy žalobce zamítl.
20. O žalovaným podané kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 4.12.2019, č.j. 6 Ads 118/2019 - 40 (dostupný na www.nssoud.cz), kterým rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V odůvodnění se Nejvyšší správní soud zabýval zejména důvody směřujícími k výrokům městského soudu, v nichž bylo žalobci soudem vyhověno a uvedl, že rozhodnutí o nahlížení do spisu má procesní povahu a nelze se proti němu bránit žalobou na ochranu proti nečinnosti. Pokud jde o žádost žalobce ze dne 28.6.2017 o obnovu řízení uzavřel, že postup žalovaného, který tuto žádost posoudil jako doplnění předcházející žádosti, je racionální. Blíže k tomu soud odkazuje na níže uvedené odůvodnění tohoto rozsudku.
21. Městský soud v Praze vázán názory Nejvyššího správního soudu uvedenými ve zrušujícím rozhodnutí znovu posoudil důvodnost podané žaloby a dospěl k závěru, že žaloba důvodná není, přičemž podle § 81 odst. 1 s.ř.s. vycházel ze skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí.
22. Městský soud pro přehlednost nejprve uvádí, že si je vědom toho, že žalobce zaslal soudu dne 6.1.2020 dopis, kterým znovu rozšířil původně podanou žalobu podle § 65 s.ř.s., přičemž se v tomto případě domáhal zrušení rozhodnutí ze dne 4.8.2017, č.j. MPSV-2017/110410-421. Kromě toho se zde žalobce velmi obsáhle a podrobně vyjádřil k rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 6 Ads 118/2019 – 40, se kterým nesouhlasí. Jak soud již výše uvedl, shodný návrh žalobce podal již dne 4.2.2019, když žádal, aby soud Ministerstvu práce a sociálních věcí uložil: 1/ zrušit rozhodnutí ze dne 5.3.2018, č.j. MPSV-2017/208229-421/2; 2/ zrušit rozhodnutí ze dne 10.1.2019, č.j. MPSV-2018/66072-513/1 –

Shodu s prvopisem potvrzuje M. D.

rozhodnutí ministryně; 3/ zrušit rozhodnutí ze dne 4.8.2017, č.j. MPSV-2017/110410-421. Soud toto podání ze dne 1.2.2019, došlé soudu dne 4.2.2019, posoudil dle obsahu jako žalobu na přezkoumání a zrušení těchto rozhodnutí a vyloučil ji k samostatnému projednání usnesením ze dne 9.4.2019, které nabylo právní moci dne 12.4.2019. Po vyloučení věci byla věc vedena u zdejšího soudu pod sp. zn. 11 A 88/2019 a usnesením ze dne 29.8.2019, pod č.j. 11 A 88/2019 – 25 soud věc postoupil Krajskému soudu v Praze jako věcně i místně příslušnému. Usnesení nabylo právní moci dne 5.9.2019. S ohledem na uvedené proto soud podání ze dne 2.1.2020 posoudil dle obsahu jako odůvodnění již dříve podaného rozšíření žaloby ze dne 1.2.2019 a znovu již o rozšíření žaloby o návrh na zrušení rozhodnutí ze dne 4.8.2017 nerozhodoval.

23. Pokud žalobce dne 25.2.2020 zaslal soudu písemnost nazvanou „rozšíření petitu žaloby“ upozorňuje soud, že toto podání dle obsahu není rozšířením žaloby ale pouhým opakováním již uvedené žalobní argumentace uvedené v původně podané žalobě na ochranu proti nečinnosti, která je předmětem tohoto řízení. .
24. Dne 7.9.2020 podal žalobce k Městskému soudu další podání , které nazval „Rozšíření žaloby o § 82 a násl. s.ř.s.“, když nezákonný zásah spatřuje v tom, že mu žalovaný opakovaně brání, aby mu bylo umožněno nahlédnout do kompletního spisu. Soud tuto žalobu na ochranu před nezákonným zásahem vyloučil k samostatnému projednání usnesením ze dne 29.4.2021, č.j. 11 A 95/2018 – 130, které nabylo právní moci dne 10.5.2021. Po vyloučení věci je řízení o této žalobě u zdejšího soudu vedeno pod sp. zn. 11 A 114/2021 a bude o ní rozhodnuto samostatně.
25. Městský soud po té, co mu byla věc vrácena Nejvyšším správním soudem, ve věci nařídil na 3.6.2021 jednání, u kterého se žalobce opět jako u předchozího jednání podrobně vyjádřil k jednotlivým žalobním bodům. Ve svém rozsáhlém přednesu setrval na svých dosavadních stanoviscích, uvedl, že na podané žalobě trvá a opakovaně vyjádřil nesouhlas s rozhodnutím Nejvyššího správního soudu, kterým byla věc vrácena městskému soudu k dalšímu řízení. Současně svou žalobu na ochranu proti nečinnosti znovu rozšířil, tentokrát o návrh na přezkoumání rozhodnutí ze dne 14.3.2018, č.j. MPSV- 2017/208211-513/2, které je podle něj rozhodnutím o opožděném podání rozkladu proti rozhodnutí o třetí žádosti. Žalovaný i u tohoto jednání setrval na svých dosavadních stanoviscích a navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
26. K možnému rozšíření žaloby o návrh na přezkoumání rozhodnutí ze dne 14.3.2018, č.j. MPSV-2017/2017/208211-513/2 soud uvádí:
27. Podle § 64 s. ř. s. nestanoví-li tento zákon jinak, použijí se pro řízení ve správním soudnictví přiměřeně ustanovení první a třetí části občanského soudního řádu (též jen „o. s. ř.“).
28. Podle § 95 odst. 1 o. s. ř. žalobce (navrhovatel) může za řízení se souhlasem soudu měnit návrh na zahájení řízení.
29. Podle § 95 odst. 2 o. s. ř. soud nepřipustí změnu návrhu, jestliže by výsledky dosavadního řízení nemohly být podkladem pro řízení o změněném návrhu.
30. Soud v tomto ohledu připomíná, že vede řízení o žalobě ve vztahu k žalobcem tvrzené nečinnosti žalovaného s rozhodnutím o jeho čtvrté žádosti o obnovu řízení, s nímž rozhodnutí ze dne 14. 3. 2018 ve věci rozhodnutí o opožděném podání rozkladu proti rozhodnutí o třetí žádosti nijak přímo nesouvisí. Výsledky dosavadního řízení – zejména

Shodu s prvopisem potvrzuje M. D.

tedy ujasnění a vymezení předmětu řízení ze strany soudu a s tím spojeného vymezení rozhodných skutečností žalobcem – tak vůbec nemohou být podkladem pro řízení o změněném návrhu, který by se měl týkat dvou různých otázek: ochrany před nečinností a přezkumu rozhodnutí. Navíc žalobce měl možnost proti uvedenému rozhodnutí podat samostatnou žalobu ve správním řízení, a není vůbec nezbytné, aby byla daná otázka posouzena v rámci nyní vedeného řízení o nečinnostní žalobě. Rozšíření předmětu původní žaloby o návrh na zrušení rozhodnutí ze dne 14.3.2018 soud proto ve výroku I. tohoto rozsudku nepřipustil.

31. Předmětem projednávané věci tedy po výše uvedených procesních úkonech, kterými soud reagoval na aktivitu žalobce, zůstala žaloba, ve které se žalobce domáhal ochrany proti nečinnosti žalovaného a o které městský soud znovu rozhodl podle ustanovení § 79 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s.ř.s.), podle kterého, ten, kdo bezvysledně vyčerpal prostředky, které procesní předpis, platný pro řízení u správního úřadu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního úřadu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu úřadu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. Podle ustanovení § 81 s.ř.s. soud rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni vydání svého rozhodnutí. Je-li návrh důvodný, soud uloží rozsudkem správnímu úřadu povinnost vydat rozhodnutí nebo osvědčení a stanoví mu k tomu přiměřenou lhůtu, ne však delší, než kterou určuje zvláštní zákon.
32. Ustanovením § 79 a následujícími s.ř.s. je tak upraven institut, umožňující účastníkům správního řízení domáhat se ochrany před nečinností správního úřadu. Správní úřad je nečinný, pokud nekoná, přestože mu to zákon ukládá. V ustanovení § 79 s.ř.s. je upravena pouze ochrana před nečinností, spočívající v nerozhodování ve věci samé nebo nevydání osvědčení, nikoliv před jinými procesními vadami. Nečinnost při vydání rozhodnutí se může týkat jak správního úřadu prvního stupně, tak orgánu odvolacího, který po podání řádného opravného prostředku v řízení řádně nepostupuje. O nečinnost správního úřadu se však může jednat pouze v tom případě, že neexistuje žádná skutečnost, která by bránila v řízení činit úkony a rozhodovat.
33. Pro posouzení důvodnosti **prvého žalobního bodu**, ve kterém se žalobce domáhá, aby soud uložil žalovanému povinnost umožnit žalobci nahlédnutí do spisů a pořízení kopií požadovaných dokumentů, je podstatné, že podle ustanovení § 79 odst. 1 s. ř. s. se žalobou na ochranu před nečinností lze domáhat pouze toho, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. Pojmem „rozhodnutí“ se zde zpravidla myslí takové rozhodnutí, jež bude způsobilé stát se předmětem soudního přezkumu v režimu § 65 s. ř. s. Jestliže účastník správního řízení v průběhu tohoto řízení požádá o nahlédnutí do spisu, pak rozhodnutí o jeho žádosti takovým rozhodnutím není. Nahlížení do spisu v průběhu řízení je totiž procesním právem účastníka a jakékoliv jeho porušení představuje vadu řízení, proti níž může účastník řízení brojit v žalobě proti konečnému rozhodnutí ve věci samé (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. června 2003 č. j. 6 A 164/2002 - 8, č. 15/2003 Sb. NSS). Proto se na soudní přezkum takových rozhodnutí vztahuje kompetenční vyluka obsažená v § 70 písm. c) s. ř. s., neboť jde o úkony, jimiž se pouze upravuje vedení řízení před správním orgánem. Odlišně se posuzují pouze případy, kdy účastník řízení požádá o nahlédnutí do spisu po pravomocném skončení správního řízení nebo kdy o nahlédnutí do spisu žádá jiná osoba, která účastníkem řízení není, resp. nebyla. Zde je rozhodnutí o takové žádosti vydané podle § 38 odst. 5 správního řádu rozhodnutím konečným, tudíž je možné se proti němu

(po vyčerpání řádného opravného prostředku) bránit žalobou podle § 65 s. ř. s. (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. března 2010 č. j. 5 Afs 33/2009 - 43, č. 2232/2011 Sb. NSS, a ze dne 4. června 2010, č. j. 5 As 75/2009 - 78, č. 2233/2011 Sb. NSS) a logicky je i možné domáhat se jeho vydání prostřednictvím žaloby na nečinnost. Rozhodnutí o odepření nahlédnutí do spisu vydané v průběhu správního řízení však za „rozhodnutí ve věci samé“ ve smyslu § 79 odst. 1 s. ř. s. považovat nelze.

34. Nejvyšší správní soud ve zrušujícím rozsudku uvedl, že „v komentářové literatuře se lze setkat s názorem, že kompetenční výluky upravené v § 70 s. ř. s. nejsou pro posouzení žaloby na nečinnost vůbec relevantní BLAŽEK, T., JIRÁSEK, J., MOLEK, P., POSPÍŠIL, P., SOCHOROVÁ, V., ŠEBEK, P. Soudní řád správní – online komentář. 3. aktualizace. Praha: C. H. Beck, 2014, komentář k § 79; KÜHN, Z., KOCOUREK, T. a kol. Soudní řád správní. Komentář. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2019, 1104 s., str. 662). Tento náhled evidentně vychází z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. srpna 2010 č. j. 7 Ans 5/2010 - 70, podle něž pro účely nečinnostní žaloby není podstatné, „zda rozhodnutí o předběžném opatření má povahu např. „úkonu předběžné povahy“ ve smyslu § 70 písm. b) s. ř. s. Je však nutno rozlišovat. Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku pouze hodnotil, zda si lze prostřednictvím nečinnostní žaloby vynutit vydání rozhodnutí o předběžném opatření, a dospěl k názoru, že ano. Vyšel přitom z toho, že podle § 61 správního řádu je rozhodnutí o předběžném opatření nutným, zákonem předepsaným a konečným výsledkem procesu, který je zahájen požádáním účastníka řízení o vydání předběžného opatření. Správní orgán výrokem rozhodnutí o předběžném opatření vyhoví účastníkovi zcela, zčásti nebo mu nevyhoví.[22] Ačkoliv to citovaný rozsudek výslovně neurčuje, podle Nejvyššího správního soudu byl důležitým hlediskem pro poskytnutí ochrany proti nečinnosti též fakt, že nečinnost správního orgánu ve věci návrhu na vydání předběžného opatření se nemusí nijak promítnout do soudního hodnocení zákonnosti následného rozhodnutí ve věci samé. Pokud by nebylo možné bránit se proti této nečinnosti přímo žalobou na nečinnost, mohlo by dojít k situaci, že bude účastník řízení mlčením správního orgánu zcela nepochybně dotčen na svých právech (bude docházet k důsledkům, jimž chtěl prostřednictvím předběžného opatření zabránit), aniž by přitom měl k dispozici jakýkoliv účinný prostředek nápravy ve správním soudnictví. Z tohoto pohledu jistě lze akceptovat výkladové rozšíření pojmu „rozhodnutí ve věci samé“ ve smyslu § 79 odst. 1 s. ř. s. tak, že zahrnuje i rozhodnutí o předběžném opatření, jak to Nejvyšší správní soud učinil v popisovaném případě. Zároveň ale v obecné rovině a při hodnocení jiných případů nelze přehlížet, že zákonodárce zúžil v § 79 odst. 1 s. ř. s. rozsah pojmu „rozhodnutí“ použitý v § 65 s. ř. s. dovětkem „ve věci samé“ (na což Nejvyšší správní soud poukázal již v rozsudku ze dne 2. července 2008 č. j. 1 Ans 5/2008 - 104). Toto zúžení do značné míry odpovídá obsahu některých výluk obsažených v § 70 s. ř. s. (jak si všímá i první z výše citovaných komentářů). V tomto smyslu tedy lze při posouzení aktivní legitimace k podání žaloby na nečinnost přihlídnout též k výlukám uvedeným v § 70 s. ř. s., zejména v jeho písmenech b) a c). [23] Takto nastíněné chápání pojmu „rozhodnutí ve věci samé“ je zcela v souladu s dosavadní judikaturou. V řadě předchozích rozhodnutí dospěly správní soudy při hodnocení žalob na nečinnost k závěru, že za „rozhodnutí ve věci samé“ nelze považovat rozhodnutí procesní povahy, což je přitom jen jiné vyjádření pojmu „rozhodnutí, jimiž se upravuje vedení řízení před správním orgánem“ použitého v § 70 písm. c) s. ř. s. Za rozhodnutí ve věci tak soudy nepovažovaly např. rozhodnutí o přerušení řízení (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. prosince 2004 č. j. 2 Ans 4/2004 - 116, č. 506/2005 Sb. NSS), rozhodnutí o tom, že určitá osoba není účastníkem řízení (rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 26. srpna 2004 č. j. 52 Ca 28/2004 - 67, č. 362/2004 Sb. NSS), nebo opatření proti nečinnosti (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18.

prosince 2012 č. j. 9 Ans 16/2012 - 84). Nahlédneme-li na posuzovaný případ touto optikou, je zcela zřejmé, že rozhodování o nahlížení do spisu v průběhu správního řízení má ryze procesní povahu a zásadně se liší od rozhodování o žádosti účastníka o vydání předběžného opatření. [24] Nadto, rozhodnutí – ve formě usnesení – se vydává pouze v případě odepření přístupu ke spisu; pokud správní orgán žádosti účastníka o nahlížení do spisu v průběhu správního řízení vyhoví, žádné rozhodnutí o tom nevydává a jednoduše mu spis fakticky předloží k nahlédnutí. Jestliže správní orgán příslušné usnesení vydat opomene, ačkoliv spis účastníkovi navzdory jeho požádání nezpřístupnil, odpírá tím samozřejmě účastníkovi možnost obrany proti takovému usnesení prostřednictvím odvolání [nikoliv však přístup ke správnímu soudu, ten je vyloučen výlukou podle § 70 písm. c) s. ř. s.]. Nicméně účastník řízení se může proti tomuto porušení svých práv bránit prostřednictvím žaloby proti rozhodnutí ve věci samé podle § 65 s. ř. s. Bude-li v řízení před soudem prokázáno, že skutečně došlo k bezdůvodnému odepření přístupu ke spisu, může to představovat porušení základních práv účastníka správního řízení zakotvených v § 36 správního řádu, tj. práva seznámit se s podklady rozhodnutí a vyjádřit se k nim. Taková vada řízení může mít i vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. V případě, že správní orgán opomněl o odepření přístupu ke spisu vydat usnesení, ale učinil tak jen fakticky, má dokonce žalobce větší šanci uspět, protože soud bude moci jen těžko hodnotit, zda měl správní orgán pro své jednání zákonný důvod. Rozhodně tedy nedochází k tomu, že by účastník zůstával bez soudní ochrany vůči důsledkům, jež nečinnosti správního orgánu vyvolala v jeho právní sféře.“

35. Městský soud na základě výše uvedeného dospěl k závěru, že se žalobce žalobou na nečinnost nemohl domáhat umožnění nahlížení do spisu, neboť žádost o nahlížení do spisu je procesním právem účastníka řízení, jehož jakékoli porušení představuje vadu řízení, proti níž ale může žalobce brojit v žalobě proti konečnému rozhodnutí ve věci samé a nikoli žalobou na ochranu proti nečinnosti, jak to v dané věci učinil žalobce. Proto soud žalobu v této části jako nedůvodnou zamítl.
36. Soud považuje za nutné zdůraznit, že ani v případě, že by o žádosti žalobce vydal správní orgán „rozhodnutí“, kterým by zamítl žádost, jíž se účastník v průběhu správního řízení domáhal nahlédnutí do spisu podle § 38 správního řádu, nemohl by se žalobce proti tomuto „rozhodnutí“ bránit nečinnostní žalobou, neboť se nejedná o „rozhodnutí ve věci samé“ podle § 79 odst. 1 s. ř. s.. Takové „rozhodnutí“ je pouze úkonem, jímž se upravuje vedení řízení před správním orgánem, a proto by se na soudní přezkum takového „rozhodnutí“ vztahovala kompetenční výluka obsažená v § 70 písm. c) s. ř. s..
37. Pro úplnost soud uvádí, že se tento závěr o kompetenční výluce vztahuje nejen k žádosti žalobce o nahlížení do spisu, ale i k jeho dalším žádostem, aby soud uložil žalovanému, aby žalobci bez zbytečných průtahů doručil usnesení o odepření pořízení kopie ze spisu dne 18.3.2015 a aby žalovaný vydal usnesení podle § 38 odst. 5 správního řádu o odmítnutí nahlédnout a umožnit dne 27.1.2020 žalobci pořídit kopie stěžejních důkazů tak, jak uvedl v podání ze dne 20.2.2020.
38. Městský soud pak shodně s Nejvyšším správním soudem nad rámec nutného odůvodnění poznamenává, že i kdyby teoreticky žaloba na nečinnost přicházela v úvahu, ani tak by jí nemohl vyhovět. Žalobce by totiž musel prokázat, že o přístup do spisu skutečně usiloval, tj. že učinil takové kroky, které založily povinnost správního orgánu o jeho požádání rozhodnout. Nahlížení do spisu probíhá zpravidla tak, že se účastník řízení dostaví ke správnímu orgánu a žádá o fyzické předložení spisu. Muselo by se jednat o samostatnou, jednoznačně formulovanou a odůvodněnou žádost, resp. požádání (striktně vzato se ve

Shodu s prvopisem potvrzuje M. D.

správním řádu za žádost označuje podání, jímž se zahajuje řízení ve věci samé). Jak uvedl Nejvyšší správní soud, nelze rozhodně za takové požádání nelze považovat pouhý žalobcův dotaz, kde se spis aktuálně nachází, nadto ještě „utopený“ v rozsáhlém podání týkajícím se v naprosté většině zcela jiné problematiky než nahlížení do spisu. Na takový dotaz by jistě správní orgán v zájmu dobré správy odpovědět měl, není však povinen o něm rozhodovat.

39. **Ve druhém žalobním bodu** se žalobce domáhá, aby soud uložil žalovanému povinnost doručit mu usnesení o odepření pořízení kopie ze spisu dne 18. 3. 2015. Městský soud tuto část žaloby neshledal důvodnou, neboť žalobce sám uvedl, že pokud nahlížel do spisu a domáhal se vydání kopií, bylo to u úřadu práce, přičemž tento úřad práce v projednávané věci není žalovaným správním orgánem. Žalobce u jednání soudu výslovně potvrdil, že mu pořízení kopie dokumentu „Základní poučení uchazeče o zaměstnání“, platného od 1.1.2012 a podepsaného dne 4.9.2012, odmítla referentka Úřadu práce ČR – pobočky Dobříš. Žalovanému tedy žádná povinnost vydat usnesení dle § 38 správního řádu nevznikla, a proto není v této části žaloby pasivně legitimován. Soud proto ve výroku II. návrh na doručení usnesení o odepření pořízení kopie dokumentu zamítl.
40. Žalobce se **ve třetím žalobním bodu** domáhá, aby soud uložil žalovanému povinnost rozhodnout o žádosti žalobce o obnovu řízení ze dne 28. 6. 2017, kterou však žalovaný posoudil jako vyjádření k předchozí žádosti o obnovu řízení a žádostí se nezabýval. Dle žalobce je proto nečinný.
41. Městský soud se nejprve zabýval otázkou, zda jsou splněné podmínky řízení, resp. předpoklady věcného hodnocení žaloby. Jak soud již k prvnímu žalobnímu bodu výše uvedl, je ochrana proti nečinnosti přípustná jen tam, kde výsledkem řízení má být rozhodnutí, jež bude následně přezkoumatelné soudem v režimu § 65 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). V nyní posuzovaném žalobním bodu je tento požadavek splněn, jelikož rozhodnutí o žádosti o obnovu řízení mezi taková rozhodnutí typově spadá (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. března 2013 č. j. 1 As 21/2010 - 65, č. 2838/2013 Sb. NSS, body 55 - 58, přímo k nečinnosti pak rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. září 2009 č. j. 1 Ans 8/2009 - 62). Ze zákona dále plyne, že žalobce musí před podáním žaloby bezvýsledně vyčerpat prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti (§ 79 odst. 1 s. ř. s.). Splnění této podmínky musí soud zkoumat z úřední povinnosti.
42. Nejvyšší správní soud ve zrušujícím rozsudku také výslovně uvedl, že *„jako bezúspěšně uplatněný prostředek nápravy přitom nelze hodnotit rozklad, který žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného o jeho třetí žádosti o obnovu řízení a v němž si obsáhle stěžoval na to, že žalovaný neposoudil jeho čtvrtou žádost samostatně. Tento rozklad totiž sám o sobě není prostředkem ochrany proti nečinnosti z povahy věci, neboť napadá správní rozhodnutí věcně (a o nečinnost se tedy nejedná). Nadto byl tento rozklad zamítnut pro opožděnost, přitom judikatura dovodila, že prostředek k ochraně před nečinností musí být uplatněn včas, aby mohla být podmínka vyžadovaná zákonem považována za splněnou (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. listopadu 2014 č. j. 3 As 26/2014 - 62, č. 3178/2015 Sb. NSS). Nicméně kromě opožděného rozkladu podal žalobce též včasnou žádost o ochranu před nečinností žalovaného podle § 80 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, adresovanou ministryni práce a sociálních věcí jakožto osobě stojící v čele žalovaného. V ní poukazoval na nečinnost s rozhodnutím o své čtvrté žádosti o obnovu řízení. Kopii této žádosti ze dne 1. září*

Shodu s prvopisem potvrzuje M. D.

2017 přiložil ke své žalobě a stěžovatel její podání nezpochybnil. Podle judikatury představuje žádost podle § 80 správního řádu typický prostředek usilující o nápravu nečinnosti správního orgánu v řízeních vedených podle správního řádu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. října 2007 č. j. 7 Ans 1/2007 - 100, č. 1683/2008 Sb. NSS.“ Městský soud tedy shodně s Nejvyšším správním soudem považuje i tento předpoklad věcného posouzení žaloby v daném případě za splněný.

43. Městský soud se proto následně zabýval otázkou, zda byl žalovaný skutečně nečinný, pokud o čtvrté žádosti o obnovu řízení nevydal samostatné rozhodnutí. Žalovaný tvrdí, že postupoval podle § 37 odst. 1 správního řádu, tedy posoudil žalobcovu žádost podle jeho skutečného obsahu, bez ohledu na to, jak bylo formálně označeno. Nejvyšší správní soud se k postupu žalovaného vyjádřil ve zrušujícím rozsudku a výslovně uvedl, že tento postup v dané situaci považuje za zcela racionální. Přitom konstatoval, že: „je třeba vzít v úvahu celý kontext řízení, jak je popsán výše v narativní části tohoto rozsudku. Žalobce na jednu stranu nebrojil důsledně (tj. prostřednictvím žaloby ke správnímu soudu) proti svému vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání ani proti zamítnutí své první žádosti o obnovu tohoto řízení založené na údajných nových zjištěních týkajících se jeho zdravotního stavu. Na druhou stranu se však odmítá s výsledky těchto řízení smířit a brojí proti nim dalšími opakovanými návrhy na obnovu řízení. V nich však už neuplatňuje žádné nové skutečnosti ani nepředkládá žádné nové důkazy. Nejvyšší správní soud ze spisu ověřil, že čtvrtá žádost o obnovu řízení je založena na týchž tvrzeních jako žádost třetí. Rozdíl je jen v tom, že ve třetí žádosti žalobce označil konkrétní lékařské zprávy z let 2015 až 2017 osvědčující jeho zdravotní stav, aniž by je však správnímu orgánu předložil k posouzení, zatímco čtvrtá žádost je po obsahové stránce pouhou kopií jeho první žádosti o obnovu řízení, což sám žalobce zdůrazňuje tím, že přeškrtl původní datum (6. října 2015) a doplnil nové (28. června 2017). Z tohoto pohledu nebyl důvod, proč by se stěžovatel nemohl vypořádat se čtvrtou žádostí v rámci odůvodnění svého rozhodnutí o třetí žádosti a musel o ní vést samostatné řízení. Pro ochranu veřejných subjektivních práv žalobce by samostatné rozhodnutí o jeho podání označeném jako „v pořadí čtvrtá žádost“ nemělo naprosto žádný přínos a naopak, postup žalovaného jej nemohl nijak procesně poškodit. Dokonce i bez toho, aby musel Nejvyšší správní soud hodnotit subtilní a citlivou otázku, zda žalobce svým postupem právo zneužívá, či nikoliv, lze dospět k závěru, že postup žalovaného ve věci čtvrté žádosti o obnovu řízení byl obhajitelný, a to jak po formální stránce (byl opřen o § 37 odst. 1 větu druhou správního řádu), tak po stránce materiální (reálně nijak nezkrátil žalobce v jeho veřejných subjektivních právech).“
44. Nad rámec nutného odůvodnění pak Nejvyšší správní soud v bodu [18] zdůraznil, že: „i kdyby dal městskému soudu za pravdu v tom směru, že stěžovatel měl povinnost o čtvrté žádosti o obnovu řízení samostatně rozhodnout, bylo by na místě žalobu zamítnout proto, že na nečinnosti se svým jednáním významně podílel sám žalobce (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 10. prosince 2012 č. j. 2 Ans 14/2012 - 41, č. 2785/2013 Sb. NSS, a ze dne 27. května 2015 č. j. 6 As 197/2014 - 25). Žalobce totiž setrvale odmítá stěžovateli předat dokumenty o svém zdravotním stavu, na jejichž základě obnovu řízení o svém vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání požaduje. Podobné jednání vyhodnotil již v minulosti Nejvyšší správní soud jako obstrukční s tím, že významnou měrou přispělo k prodloužení délky řízení a vedlo k neúspěchu žalobce v řízení o jeho nečinnostní žalobě (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. prosince 2015 č. j. 10 Ads 189/2015 - 33).“
45. Městský soud vázán uvedeným jednoznačným názorem Nejvyššího správního soudu také tuto část žaloby dle § 81 odst. 3 s.ř.s. zamítl

Shodu s prvopisem potvrzuje M. D.

46. V dalších částech žaloby se žalobce domáhá toho, aby soud uložil žalovanému, aby sdělil žalobci, jak vyřídil podněty podle § 175 správního řádu, jaká přijal opatření podle § 80 správního řádu v souvislosti s § 42 správního řádu a úkony z moci úřední v souvislosti s výše uvedenou nečinností.
47. V případě těchto návrhů soud dospěl k závěru, že nejsou podmínky pro to, aby těmto částem žaloby bylo vyhověno, a proto i tuto část žaloby zamítl. Soud považuje i při vypořádání této námitky (shodně jako při vypořádání prvního a třetího bodu žaloby) za nutné zdůraznit, že žalobou na ochranu proti nečinnosti správního orgánu se může žalobce domáhat pouze tehdy, pokud by soud měl uložit správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. Vyřízení podnětu podle § 175 správního řádu, ani usnesení vydané podle § 80 odst. 6 správního řádu, ale nejsou rozhodnutími ve věci samé, tedy o rozhodnutí, která by samostatně podléhala přezkumu soudem, a jsou tak vyloučena ze soudního přezkumu podle § 65 s.ř.s.. Pokud jde o vyloučení z přezkumu usnesení vydaného dle ustanovení § 80 správního řádu, vycházel soud z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27.09.2012, č.j. 8 Ans 13/2011 – 69. O tom, že ani přípisy o vyřízení stížnosti podle § 175 odst. 5 a 7 správního řádu nejsou správními rozhodnutími podle § 65 odst. 1 s. ř. s. pak rozhodl Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 14.3.2019, č.j. 3 As 269/2017 – 44. Oba tyto rozsudky jsou dostupné na www.nssoud.cz a městský soud neshledal žádný důvod, pro který by se měl od zde uvedených závěrů odchýlit.
48. V případě podnětů dle § 175 správního řádu ani usnesení vydaného dle § 80 správního řádu by tedy nepřicházela v úvahu žaloba na přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného. Proto nebylo možné vyhovět žalobě na ochranu proti nečinnosti, neboť tento typ žaloby je možné podat pouze v případě, kdy by správní orgán byl povinen vydat rozhodnutí ve věci samé nebo vydat osvědčení, tedy v případě, že bylo zahájeno řízení, ve kterém by toto rozhodnutí mělo být vydáno.
49. Městský soud proto dospěl k závěru o nedůvodnosti i té části žaloby, v níž se žalobce po žalovaném domáhá sdělení způsobu vyřízení podnětu podle § 175 správního řádu a sdělení opatření podle § 80 správního řádu v souvislosti s § 42 správního řádu.
50. Ze všech výše uvedených důvodů soud žalobu podle § 81 odst. 3 s.ř.s. zamítl, a to i s ohledem na právní názor rozšířeného senátu, který v usnesení ze dne 21. 9. 2010, č. j. 7 Ans 5/2008 - 164 dospěl k závěru, že posouzení toho, zda je správní orgán nečinný ve smyslu § 79 s. ř. s., je otázkou důvodnosti žaloby (součástí rozhodnutí ve věci samé), nikoliv otázkou existence podmínek řízení.
51. Městský soud pro úplnost konstatuje, že se žalobce v podané žalobě výslovně domáhal ochrany proti nečinnosti, když žalobu takto označil a v navrženém petitu požadoval, aby soud uložil žalovanému povinnost rozhodnout, případně sdělit žalobci, jak určité konkrétní žalobcovy podněty vyřídil. Jak z hlediska formy, tak i z hlediska obsahu, je tedy patrné, že žalobce podal v posuzované věci žalobu na ochranu proti nečinnosti dle § 79 s. ř. s. Pokud byla žaloba jako žaloba proti nečinnosti výslovně označena a její odůvodnění není zjevně rozporné s petitem i označením, městský soud v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ze dne 18.4.2019, č.j. 9 As 434/2018 – 35) vycházel z toho, že žalobce výslovně projevil vůli podat žalobu na ochranu proti nečinnosti žalovaného správního orgánu a v souladu s petitem této žaloby o ní také rozhodl.

52. Výrok o nákladech v řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřisluší, a žalovanému žádné náklady přesahující rámec jeho běžné činnosti nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Podle ustanovení § 104 odstavec 3 písmeno a/ s.ř.s. je kasační stížnost nepřipustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

Praha 3. června 2021

JUDr. Hana Veberová, v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje M. D.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. D.